

4. Na sledi za Alumni UNG

Življenje ni se skrivati pred nevihto, ampak plesati v dežju

*Intervju: Alan Komel
Diplomant Poslovno-tehniške fakultete – študijski program Ekonomika in vodenje proizvodnih in tehnoloških sistemov*

*Sprašuje: Nives Štefančič
Foto: Arhiv Alan Komel*

- **Alan, najprej čestitke ob osvojenem nazivu državnega prvaka v Izraelu, kjer zadnje sezone igraš. Povej mi, kaj ti nedavni uspeh pomeni? Kako močna je bila konkurenca?**

Hvala za čestitke. V življenju imamo uspehe na različnih področjih, tudi ta uspeh je zame večplasten. Uspeh v športu, moji profesiji, je zame kar velik dosežek. Letos smo v klubu *Hapoel* naredili prvi zgodovinski uspeh, trikrat zapored smo osvojili že pokal in prvenstvo. Smo edina ekipa, ki nam je to uspelo. Razveseljuje me tudi, ko vidim veselje ljudi okrog mene, ob osvojenem nazivu. Seveda uspeh pomeni po drugi strani tudi boljše premoženjsko stanje, to je stimulacija pri delu, ki nekako naredi piko na i. Izjemen uspeh je bil tudi to, da smo vseh trideset tekem zmagali. Seveda so bile vmes tudi tekme, ki smo jih že izgubljali, vendar smo znali narediti preobrat.

Glede konkurence pa takole, po svoje smo imeli veliko in malo konkurence. Približno s polovico klubov v ligi, štiri, pet, se da igrati odbojko na visokem nivoju kot v Evropi. Direktni konkurent nam je bil samo Maccabi iz Tel Aviva. Prednost je vsekakor to, da smo s fanti že drugo sezono skupaj in se bolje poznamo. Zavedali smo se da bo težko, vedeli pa smo tudi, da če bomo stali skupaj in igrali kot ekipa, dihali vsi za eno, da bomo uspeli.

- **In kako ste tako velik uspeh proslavili?**

Ob osvojenem nazivu nam je klub podaril vikend paket na Rdečem morju, tako da smo s fanti res proslavili skupaj. Drugače pa, metali smo trenerja v zrak (smeh). Praznovanja s pikniki so si dnevno sledila - pri športnem managerju, trenerju, vsi ljudje so nas vabili in želeli proslavljati z nami. Ljudje tam živijo s teboj za šport. V Izraelu je tako kot je bilo nekoč pri nas. V Sloveniji je postala publika bolj gledališka, ki zna dosti kritizirati, ampak malo povedati. Predvsem pa prihajajo kritike od ljudi, ki niso nikoli bili športniki, to moram posebej poudariti. Pri njih je to drugače. Vsi so nas objemali in se rokovali z nami. V Izraelu so navijači tako razvneti, da med tekmo skoraj skačejo na igrišče (smeh). Zmaga je bila toliko bolj pomembna, ker smo zadnjo tekmo igrali na tujem terenu.

Marsikdo mi je rekel, da je med tekmo skoraj doživel infarkt, ker je bilo tako napeto (smeh). Ko greš mimo otrok, te že na daleč začnejo klicati Komel, Komel, pa ti dajejo petke (smeh). Čutiš neko pripadnost, željo, to tam ni samo posel. Tudi zaradi takih občutkov po sedemnajstih letih še vedno uživam v tem športu.

- **Kateri pa je tisti ključni trenutek na tekmi, ki jo izgubljate, da vam uspe preobrat?**

Mislím da je to timsko delo, ekipa, ki res diha za enega in velika želja po zmagi. Bila je serija polfinalnih tekem, kjer smo igrali tri tekme v enem tednu. To zahteva veliko zbranost in dobro telesno pripravljenost. Ko smo si naredili razliko točk v primerjavi z drugimi ekipami, smo lahko malo zadihali in se telesno zelo dobro pripravili.

- **Koliko povprečno traja sezona?**

Sezone so nekje od sedem do devet mesecev, odvisno v kateri državi igraš in pa seveda kako se klub kvalificira v lestvici. Višje kot si, daljša je sezona.

- **Povej mi kaj več o klubu in državi, kjer že dve sezoni igraš?**

Klub se imenuje *Hapoel Mate Asher Akko*. Klub izhaja iz delavskega razreda, na rdečih dresih imamo na primer tudi srp in kladivo (smeh). V klubu precej delamo tudi z mladimi, kar mi je všeč. Živim v kibbutzu. Kibbutzi so male ograjene vasice kot počitniška naselja, vse je na dosegu roke. Starejši ljudje se vozijo z golf avtomobili, mlajši pa s kolesi, naj si bo na trening ali kam drugam. Kibbutzi so nastali takrat, ko so se izraelci preseljevali zaradi sistema. Izrael jim je nudil zemljo, vsak tak kibbutz ima tovarno, svoje kmetijstvo. Najbogatejši kibbutzi so seveda tam, kjer izdelujejo orožje. Znotraj skupnosti se deli tudi profit. Pravico do imetja v kibbutzu imajo najprej tisti, ki že dolgo živijo, oz. se rodijo tam, potem so delavci v tovarnah in šele nato zunanji ljudje. Tisti prebivalci, ki imajo status kibbutznika, imajo določena ugodja, naprimer lahko uporabljajo avto. Pred leti je bilo to zelo socialistično - komunistično usmerjeno, naprimer nihče ni imel

televizije, niso si nakazovali plač. Vsak je imel svojo šifro in so mu odbijali, kolikor je porabil. Če si želel potovati, si dobil denar. Sedaj se pa že pozna kapitalizem. Vsak dobi plačo, ampak še vedno imamo šifre. Tudi mi igralci imamo vsak svojo šifro, pri plači ti potem odbijejo kolikor porabiš.

Tudi podnebje je čisto drugačno. V Sloveniji ti prepevajo škorci, vrabci, kosi, dol pa se derejo papige. Tulijo kot zmešane, po kakšnih dvajset skupaj (smeh). Traja kar kakšen teden, da se jih navadiš in ti ne gredo več na živce.

▪ ***Izrael, si imel kakšne pomisleke preden si v 2013 podpisal pogodbo?***

Malo me je seveda skrbelo, predvsem zaradi »vojnih akcij«, ki jih imajo, ampak po obrazložitvi stanja s strani kluba in prijateljev, ki so že bili predhodno tam, sem strah premagal.

Družabno srečanje in podpisovanje na žoge, majice, z navijači v enem kibbutzu po osvojenem prvenstvu.

▪ ***Tvoja pot vrhunškega športnika je že dolga. Igral si v slovenskih klubih, ligi prvakov, v državni reprezentanci, zadnja leta pa v tujini (Italija, Grčija, Izrael). Ti takšno življenje ustreza ali ga pač sprejmeš, ker spada k tvojemu poklicu?***

Dokler sem igral v Sloveniji sem dopoldne hodil na faks, popoldnevi pa so bili rezervirani za treninge. V obdobju, ko sem na *Poslovno-tehniški fakulteti* zaključeval z izpiti, se mi je zgodilo kar nekaj preobratov v življenju. Takrat smo imeli v Salonitu italijanskega trenerja, on je bil nekako povod za moj odhod v tujino. Nagovarjal me je, da bi se preiskusil tudi v tujini. V Italiji so organizirali tekme pred finalom z Bledom. Tiste tekme sem res dobro odigral in opazil me je njegov manager. Po pokalnih tekmah v Kanalu smo se dobili, dogovorili in začeli sodelovati. Začel sem igrati v drugi ligi v Italiji, blizu Ancone, Castelfidardo. To je bila zame izjemna izkušnja, predvsem zaradi spremembe organizacije in mentalitete. Veliko stvari se je delalo drugače, od same odbojke do organizacije, do življenja. Še danes sem hvaležen tem ljudem, da so mi dali priložnost.

Ljubim kar delam in delam kar ljubim, tako da ta način življenja sprejemam z lahkim srcem. Čez leta pa sem spoznal, da mi tudi potovanja ležijo. Prosti čas, ki ga imamo v sezoni poskušam izkoristiti, da gremo kam z družino, da si kaj ogledamo.

▪ ***Kako pa družina sprejema tvoj poklic, ki dejansko zelo vpliva tudi na njih?***

Družina se je nekako prilagodila. Starejši sin Matija, ki ga imam iz prvega zakona hodi že v šolo, tako da žal med letom ne more z menoj v tujino. S partnerko Saro imava tri leta in pol starega sina Krisa. Seveda Sari ni prav vseč, ker ob načinu življenja, ki ga trenutno imamo, ona, kljub izobrazbi, težko dobi službo. Trenutno je njena služba »mama«. Kris hodi v Izraelu tudi v vrtec. Letos se je naučil hebrejsko. Ko naju kdo kaj vpraša v hebrejščini, postane Kris najin prevajalec (smeh). Italijansko in angleško govorim, malo sem se naučil tudi grško, hebrejščina pa je težak jezik, nima nobene iztočnice z jeziki ki jih govorim, tako da še dobro, da imava malega prevajalca (smeh).

▪ **Kje si imel v Sloveniji in kje v tujini najboljše pogoje za delo?**

V Sloveniji so bili najboljši pogoji v ACH-ju, v tujini pa v Italiji. V Italiji je bila moja glavna skrb igra. Za vso podporo, od fizioterapij, do ostale organizacije, je poskrbel manager. Bolj kot greš proti jugu, bolj organizacija pada in se prelaga na pleča trenerjev. Malo je temu tako, verjetno tudi, zaradi stila ljudi. Izrael je zgodba zase, organizacija je bolj slaba. Imamo recimo organizirano športno prehrano, pranje perila in podobne zadeve, težave pa nastanejo že, če želiš dobiti DVD od kakšne tekme. Vse traja malo dlje. V Italiji bi ta DVD dobil jutri, v Grčiji pojutrišnjem, v Izraelu pa še kakšen dan kasneje (smeh).

▪ **A je kaj, kar slovenski odbojki manjka, v primerjavi s tujino?**

Smešno je to, da po eni strani prihodke športnika tekom aktivne kariere precej obdavčijo, po drugi stani pa ti ne nudijo neke pomoči, ko končaš. Naša država žal ne razume, da mi do nekega petintridesetega leta lahko tako delamo. To je v drugih državah bolj urejeno. Imam prijatelja iz Srbije, on je promoviral svojo državo s tem, da je bil evropski in svetovni prvak, država mu bo pa po štiridesetem letu dala rento. Znesek bo seveda odvisen od njegovih uspehov. Tudi zato je zelo pomembno, da se izobražuješ.

Športniki so pametni ljudje, vsak šport zahteva od športnika veliko. Že danes obstajajo analitični sistemi, ki ti omogočajo spoznavati nasprotnika, seveda se tudi nasprotnik pripravi nate. Športnik mora znati vse te informacije obdelati. Pri odbojki jih je res ogromno. Med državami se sicer to razlikuje, npr. pri nas in v Italiji smo imeli tak sistem, v Izraelu sem pa jaz pomagal trenerju delati statistike. Tudi tu mi je prišlo prav znanje iz šole.

▪ **Si se, preden si postal tako uspešen, videl tudi v katerem drugem športu?**

Pri štirih letih me je mama, na pobudo soseda (Karla Vončine), vpisala v Gimnastični klub Partizan, tako da sem se na začetku osredotočal bolj na atletiko. Nekje v četrtem razredu, sem se odločil, da bi poskusil še druge športe. Igral sem mali nogo-

met, rokomet, košarko, nekega dne pa me je Davor Čebren, moj dober prijatelj, nagovoril, da pridem na trening odbojke. Takoj me je pritegnilo. Med šolskimi tekmovanji so me opazili in me povabili v klub. Ko pa sem prišel v srednjo šolo, se je bilo treba odločiti. Takrat sem tudi košarko še bolj resno igral. V bistvu sem v vseh športih užival, vseč mi je bilo družiti se s prijatelji.

Zamenjal sem kar veliko športov, ker pa sem prehitro dosegel dobre rezultate, mi kmalu ni bilo več zanimivo. Odbojka pa mi je bila izziv, ker nas je bilo na treningu v Kanalu trideset, treniralo pa jih je lahko le dvanajst. Malo sem bil tudi borben in sem se zavzemal. Moral sem se boriti, da sem sploh treniral. Trener mi je dal priložnost, jaz pa sem jo dobro izkoristil, tako da sem od takrat naprej vedno igral. Po drugem letu v klubu (*OK Salonit Anhovo Kanal*), ko smo zmagali še kadetsko prvenstvo, so mi dali dobro štipendijo in sem se dokončno odločil za odbojko. Trener me je dal v ekipo že pri šestnajstih letih z dve leti starejšimi mladinci in to me je gnalo, da sem se dokazoval, da sem približno tako dober kot oni. Po zmagah so nas potegnili v prvo ekipo. To je bila seveda velika čast. Seveda nismo kaj dosti igrali, a smo vseeno dali svoj delež pri treningu. Čeprav smo na tekmah zaigrali le kakšno minuto, mi je bilo v veselje postati prvak.

Mednarodna tekma pokala Challenge s Crveno Zvezdo iz Beograda.

Po dveh letih se je v klub vrnil trener Dragotin Šušker. Rekel mi je: »Mali, ovo godino češ igrat.« Trenirali smo kot zmešani, ni mladine danes, ki tako trenira. Pri osemnajstih letih sem tako dosegel že prvi slovenski pokal.

Po treh letih v klubu so se obetale določene spremembe, pogodba ni bilo ob času kot smo se dogovorili in sem se odločil da grem. Prestopil sem v *Odbojarski klub Prvačina*. Tam sem doživel tri lepa leta. Vsak uspeh mi je dal neko zadovoljstvo. Seveda, če si prvi, ta uspeh bolj šteje, ampak za pridobivati izkušnje, to znanje, ki ga imam danes, so mi vsi pretekli uspehi in tudi neuspehi zelo pomagali.

▪ **Sedaj, ko si nekako razpet med domovino in tujino, kje se počutiš bolj doma? Bi v tujini tudi ostal?**

Dom je le dom, vsakič ko se vrnem nazaj so me vsi sosedje veseli in jaz njih (smeh). Res lahko rečem ljubo doma kdor ga ima. Dosti prijateljev me vpraša: »Ma kako ti je tako všeč v Novi Gorici, saj se nič ne dogaja?« Jaz pa pravim, »dogaja se dosti, samo to moraš videti in ceniti.« Lahko pa bi živel tudi v tujini. Imam mnogo prijateljev po svetu in sem žalosten, ker ne vem kdaj se bomo spet videli. Ampak vseeno, še vedno je enkratno doma, ga ni lepšega kraja.

Posnetek napada s finalne tekme prvenstva.

▪ **Kaj je tisto, kar bi vedno vzel s seboj ko odhajaš, pa se žal tega ne da?**

To pa moram poudariti, da bi vedno vzel s seboj mojega starejšega sina Matijo. On se šola v Sloveniji in žal med letom ne more z menoj. Matija je pri mami. Ko sem v tujini, sva v kontaktu preko skypa. Tudi s Krisom se odlično razumeta. Kolikor se da pa izkoristim čas z njim, ko sem doma. Dokler je šola vzdržujemo še vedno nek red in ritem, poleti pa je bolj sproščeno in smo več skupaj.

▪ **Ali si v tujini osvojil kakšno novo navado/razvado?**

Navado (razmišlja) ja, biti profesionalac v temu kar delam. Veliko je odrekanja. Ljudje mi rečejo, da imam veliko časa. Res je, imam pet urni delavnik, ampak moram vstati vsaj dve uri pred treningom, ko pridem domov moram počivati, da sem potem lahko dober naprej. Spoznal sem, da to daje rezultate. Pri treningu moram dati vsak dan 200%, da sem sposoben dati na tekmi 100%.

Razvada pa, kaj bi rekel, morda to, da ko pridem domov, mi ni treba dosti delati (smeh), samo se moram prej osem mesecev za to truditi (smeh). Kadar je delo, takrat ni užitka. Povem, da sem po določenih tekmah šel v slačilnico in od napora bruhal. Ampak ta napor je potreben, da na koncu lahko še več uživam in da imam sedaj čas, ki ga lahko namenim moji družini, da nadoknadim za nazaj. Pa mogoče tudi to, da si privoščim kakšno potovanje, ko sem v tujini.

▪ **Verjetno sem te ujela nekje med prihodom v domovino in ponovnim odhodom v tujino ali so tokrat tvoji načrti drugačni?**

Ne ne, kot sem rekel prej, ne razmišljam še o koncu kariere. Ne razmišljam kaj bom potem, ker ljubim preveč kar delam in se še ne vidim drugje. Šport mi je dal delavnost, tako da ne bi bilo problema se spoprijeti s kakšnim drugim delom, seveda bi pa to bila velika sprememba bioritma. Po sezoni si običajno vzamem en mesec »odklopa«. Imam ljudi, ki mi pomagajo dobiti klub. Trenutno sem dobil že ponudbo iz Belgije, ne vem pa še kaj bo. Junija se

bo vedelo več. S klubom se bomo vsekakor slišali. Tudi oni rabijo čas, da vidijo kaj smo naredili, da dobijo nov proračun, definirajo nove cilje. Po dveh letih imam vsekakor v tem klubu več izkušenj, ljudje bolj zaupajo. Sedaj je dejansko čas za sprostitev.

▪ **Ob gradnji športne kariere si se vpisal tudi na Poslovno-tehniško fakulteto, študij si lani zaključil. Kako naporno je bilo usklajevati šport in študij?**

V bistvu sem predavanjem v večji meri sledil kot ostali študenti. Kasneje pa, ko sem začel odbojki posvečati več časa, sem gledal, da sem bil prisoten vsaj na vajah. Če sem zamudil kakšna predavanja, sem se s profesorji dogovoril, da so mi dali gradivo. Ljudje so še vedno ljudje, tudi profesorji. Če imaš korekten pristop, poveš po resnici, ti vedno priskočijo na pomoč. Vedno so si vzeli čas zame ali po kakšni uri ali pa na pogovornih urah. Na tej šoli sem videl, da je veliko profesorjev voljno pomagati in da želijo, da študenti snov osvojijo. Imel sem pa tudi izjemne sošolce. Bila nas je skupina petih, šestih, ki smo se večkrat dobili in se skupaj učili. Jaz sem nekemu pomagal pri matematiki, nekdo drug meni pri fiziki in tako smo se dopolnjevali. Snov smo skupaj tudi predebatirali, da se nam je bolj »usedla«. Spoznal sem, da ko ima človek več stvari, se lepše znajde in se bolje organizira. Potrebna je samo dobra volja.

Utrinek s predstavitve ekip (pred tekmo) finala pokala v Izraelu.

▪ **Kaj ti je posebno ostalo v spominu iz teh let, kakšno je bilo tvoje študentsko življenje?**

Bilo je raznovrstno (smeh), moram reči da od intenzivnega študija, do žuriranja. Najbolj mi je res ostala v spominu ta skupina sošolcev, kjer je bila skupna zabava in učenje. Všeč mi je bil odnos profesorjev, snov, ki je temeljila na primerih, tako da si lažje razumel. Všeč mi je bila tudi obvezna praksa. Spoznal si kako se teorija navezuje na vaje in potem še v praksi. Seveda se na koncu v vsaki službi največ naučiš, ampak če imaš dobre osnove, je to sigurno velik plus. Danes je to zelo pomembno, saj se tako v službi kot tudi v športu zahteva efektivnost.

▪ **Se ti je kateri profesor ali predmet prav posebno vtisnil v spomin?**

Spoznal sem, da sem bolj tehnični tip. Zelo so mi bili všeč predmeti kot so Fizika, Energetika, Projektiranje in avtomatizacija tehnoloških sistemov. Ti predmeti so mi dali veliko primerjave. Na primer znanje iz energetike mi je prišlo prav pri gradnji hiše. Dejansko mi je bilo večina tehničnih predmetov všeč. Profesorje se spomnim skoraj vse, najbolj pri srcu pa mi je bil moj mentor, prof. Tomica Dumančič. Njemu se še enkrat zahvaljujem, ker mi je pri moji diplomski namenil toliko časa in se mi časovno precej prilagajal.

Obisk pri navijačih, s poudarkom na igrah in druženju z mladimi.

▪ **UNG se trudi biti študentom prijazna univerza, športnikom še prav posebno. Kaj mi kot vrhunski športnik, lahko poveš na to temo?**

Profesorji so bili, vsaj kar se mene tiče, zelo fleksibilni. Tudi ostali zaposleni, dekanja prof. dr. Tanja Urbančič, tajništvo PTF, vsi na šoli so mi res zelo pomagali. Razumeli so moje delo. Vprašanje ali bi danes že diplomiral, če tega razumevanja in prilagajanja z njihove strani ne bi bilo. Videl sem, da bolj kot s študijem zavlačuješ, težje ga je končati. Res se jim zahvaljujem za vse. Kot sem nekoč tudi dekanji napisal, to šolo sem, med drugim, želel končati tudi zato, da moja sinova vidita, da če je volja in želja, se vse da.

Število študentov na UNG res ni primerljivo s številom na kateri drugi Univerzi, ampak ta osebni pristop pri študiju je velik plus. Glede na to, da sem bil stran, mi je zelo pomenilo, da so bili odzivni na e-pošto, da so me kdaj na kaj tudi opozorili, če mi je ušlo iz glave. To se žal dogaja, še zlasti pred vrhunci sezone, ko je glava nekje drugje. Pa prilagodljivost glede podelitve diplome, to meni kot športniku res izjemno pomeni. Ta pristop na UNG je res en velik plus, je osredotočenje na študenta. To te še dodatno motivira k šolanju in k znanju.

▪ **Predvidevam, da kot diplomirani gospodarski inženir ne nameravaš obesiti športne kariere kar na klin. Ko bo prišel čas za zaključek profesionalne kariere, se tudi potem vidiš v teh krogih?**

Ne, ne (smeh) ostajam v športu. Ne predstavljam si sedeti v pisarni in biti na enem mestu. Imam načrte za prihodnost, katera šola mi nudi podlago za to, ne samo s strani znanja, ampak tudi stopnje izobrazbe. Tudi trener dandanes ne moreš biti samo s srednjo šolo.

Dokler se mi ekonomsko izplača in mi telo zdrži, ostajam v odbojki. Moja igralna funkcija predvidevam, da se bo zaključila nekje pri šestintridesetih, sedemintridesetih letih, tako da imam še nekaj let. Delam na tem, da ko zaključim z igranjem ne bo finančnih problemov.

Tudi tema moje diplomske naloge je bila iz športa, sicer ne tipična za Univerzo. Povezal sem timsko delo v poslovanju, s timskim delom v športni ekipi »Športni trener v funkciji vodenja«. V poslovanju se uporablja nov, zelo moderen izraz coaching, ta izraz pa izhaja prav iz športa. Diplomsko bi lahko še naprej razširil. Zdi se mi v redu, ker sem pridobil določena znanja, oz. orodja. S pomočjo športnega psihologa Mateja Tušaka smo naredili analizo, ki bi npr. športnem direktorju, oz. nekemu, ki zaposluje trenerja, bila v pomoč, da prepozna motivacijske lastnosti, osebne lastnosti, katera znanja mora imeti oseba, ki je primerna za trenerja kluba. Če bi bil jaz trener, bi se poskušal izpopolniti na področjih, ki mi manjkajo, glede na analizo recimo. S pomočjo te analize, sem spoznal mentaliteto na področju Slovenije. Ta analiza bi mi lahko pomagala dovršiti sebe kot trenerja, oz. kot športnega managerja, da izberem pravo osebo za nas.

V prihodnosti bi me vsekakor zanimalo biti tudi trener, vendar je v Sloveniji zelo težko biti profesionalni trener, ker ne zaslužiš dovolj.

Mogoče bi pomagal mlajšim selekcijam. Zdi se mi, da danes premalo otrok vztraja v športu, ker so jim mogoče ti naporji tuji in nimajo dovolj podpore staršev in ostalih, ki bi razumeli njihove probleme in bi jih znali motivirati, da vztrajajo naprej. Res se mi zdi škoda, da veliko mladih potencialov tega ne izkoristi. V takih precepah sem se znašel tudi sam, ko nisem vedel kako naprej. Na srečo pa sem imel trenerja, ki mi je dal roko na ramo in mi rekel: »Alan poskusi, vse bo šlo dobro!« Če ne bi bilo njega... Vidim se tudi v tej vlogi, kjer bi jim bil lahko v pomoč in oporo. Če bi bil pri tem uspešen, to bi pa pokazal čas.

▪ **Kaj bi za zaključek tega intervjuja položil mladim na srce?**

Bile so tudi sezone, ko je bilo napeto, hudo in kdaj sem že razmišljal, če bi se zaposlil in igral samo ljubiteljsko. Ma na koncu sem rekel ne! Treba je vztrajati, življenje ni se skrivati pred nevihto, ampak plesati v dežju (smeh) in to sem sprejel! Vztrajajte in sledite svojim željam in ciljem do konca!

Ekipa Vis Volley Castelfidardo ob nastopu v A2 italjanski ligi.

Veselite ob osvojitvi in prejetju pokala.